

gästboken

B FÖRE-
NINGSS-
BREV

Jag föddes 1957 och växte, tillsammans med mina syskon Monika och Roland, upp hos Ture och Iris Melander i Sunnersta. Pappa Ture var skogsarbetare, senare fabriksarbetare, och mamma Iris arbetade som hemsamarit - ja, det kallades faktiskt så på den tiden. Hon åkte moped mellan husen i byn och hjälpte människor med deras vardagliga bestyr. Att hon inte bara var uppskattad för sin insats, utan rent av livsviktig för många, förstod jag tidigt genom alla tacksamma ord från de äldre. Och vem vet: Kanske var det redan då och där som min uppfattning om välfärdens betydelse för människan och samhället grundlades?

Låg- och mellanstadiet gick jag i Kalknäs skola, högstadiet och gymnasiet i Sollefteå. Under många år spelade jag fotboll i Undroms IF. I klubben fanns självklart många trevliga kamrater och även en del riktigt intressanta personligheter. Särskilt en man har etsat sig fast i mitt minne och det är Åke Grönlund, klubbens allt-i-allo. Att han inte har blivit uppmärksammad för sina insatser är egentligen konstigt, för det var i mångt och mycket hans förtjänst att vi grabbar överhuvudtaget kunde spela fotboll. Jag minns bland annat resorna till våra bortamatcher, då hela laget fick klämma in sig i Åkes Volvo Duett. De som inte rymdes, huller om buller i baksätet, fick helt enkelt klämma ihop sig i skuffen. Man kanske kan säga att vi agerade krockkuddar åt varandra. Säkerhetsbälte var det hur som helst inte tal om, men roligt hade vi!

Efter gymnasiet, när det var ett år kvar innan jag skulle rycka in i lumpen, hamnade jag mer eller mindre av en slump på en 48 veckor lång AMU-kurs i svetsning, förlagd till Kramfors. Efter lumpen, och efter avbrutna studier på Socialhögskolan i Umeå, fick jag anställning som svetsare på Hägglunds i Ö-vik. Under en internutbildning irriterades jag över att vi inte hade tillgång till stolar, utan tvingades sitta på våra verktygslådor under fikapauserna. Att samla ihop stolar, så att jag och mina kamrater kunde sitta ordentligt, var faktiskt min första "fackliga gärning". Lite senare blev jag kontaktombud för Svenska Metallindustriarbetareförbundet och på den vägen är det.

På Hägglunds stannade jag i hela 16 år - och det var också där som jag träffade min hustru Ulla - innan det 1995 bar av söderut till Stockholm och jobb som förhandlare på Metall. År 2006 valdes jag till förbundsordförande - det var samma år som Industrifacket och Metall gick ihop och bildade IF Metall. Att vara förtroendevald förbundsordförande är ett arbete som upptar större delen av min vakna tid och som innehåller många resor till alla världens hörn. Och även om min hustru och jag bor i Stockholm, så är det Ångermanland vi åker till när vi ska koppla av. Vårt sommarställe ligger en mil utanför Ö-vik, mot kusten till. Där spenderar vi vanligtvis både semester, jul och nyår samt så många helger under året som vi bara kan. Det är också i vårt älskade Ångermanland som vi har de flesta av våra nära och kära.

Stefan Löfvén, f d Boteåbo

